

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Udsættelse af ikrafttrædelsestidspunktet) [af Erlendsson m. fl.].

(Lovforslag nr. 58. Fremsat 20/2 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Socialministeren (*Eva Gredal*):

Når fremskridtspartiet nu genfremsætter sit forslag fra tiden kort før folketingsvalget om at udskyde bistandslovens ikrafttrædelse til den 1. april 1978, kan det næppe undre nogen, at jeg må tage afstand fra tanken bag dette forslag.

Spørgsmålet om bistandslovens ikrafttrædelse har jo allerede været genstand for en indgående debat her i tinget. Mange vil sikkert kunne huske, at jeg, da jeg under min første periode som socialminister genfremsatte bistandsforslaget i oktober 1973, gik ind for 1. april 1975 som ikrafttrædelsestidspunkt. Denne dato blev fastholdt af min efterfølger på ministerposten, hr. Jacob Sørensen, da lovforslaget på ny genfremsattes i anden samling af folketingsåret 1973-74. Det var et af de punkter, hvor der var fuldstændig enighed mellem partiet venstre og socialdemokratiet under hele folketingsbehandlingen. Også under den afgørende afstemning ved anden behandling, der jo gav til resultat, at der var én stemmes flertal for at udsætte ikrafttrædelsen til 1. april 1976.

Såvel den tidligere socialminister som jeg har hele tiden været af den opfattelse, og her har vi også været på linje med de kommunale organisationer, at der, siden forslaget til ny bistandslov blev fremsat første gang, er sat så meget forberedende arbejde i gang rundt om i kommuner og amtskommuner, at en for lang frist inden lovens ikrafttrædelse blot vil betyde en svækkelse af interessen for disse forberedelser hos medarbejderne i den sociale sektor.

Hertil kommer, at en forlængelse af overgangsperioden betyder alt for stor usikkerhed hos personalet ved de institutioner, revalidering og mødrehjælp, der skal nedlægges ved lovens ikrafttræden.

Fremskridtspartiets forslag er begrundet i økonomiske hensyn. Det er tanker, der efter min mening bygger på en misforståelse. Bi-

standsloven er ikke en lov, der i første række betyder merudgifter, men det er en lov, som betyder, at de ressourcer, der sættes ind på hele det område af den sociale lovgivning, som denne lov skal dække, anvendes på en mere ligelig og hensigtsmæssig måde. Jeg kan oplyse, at efter de nugældende love drejer det sig om et samlet udgiftsbeløb for det offentlige på omkring 7 mia kr.

Det er fremhævet såvel i bemærkningerne til lovforslaget som i svar på flere spørgsmål fra folketingets socialudvalg, at de eneste udgiftsstigninger, der på kortere sigt er forbundet med bistandsloven, er knyttet til kontantydelseerne. Det er udgifter som følge af, at man efter bistandsloven altid, så længe det drejer sig om forbigående økonomiske vanskeligheder, skal kunne yde hjælp efter de nuværende retningslinjer for udvidet hjælp efter forsorgsloven, altså den samme tankegang, som ligger bag det lovforslag, jeg har fremsat i denne folketingssamling om ændring i forsorgsloven, så der kan gives hjælp efter disse retningslinjer til arbejdsløse.

Merudgifterne ved disse regler i bistandslovens kontanthjælpsafsnit er i bemærkningerne opgjort til 40-50 mill. kr. Der knytter sig imidlertid stor usikkerhed til denne beregning, som naturligvis navnlig vil påvirkes af beskæftigelsessituationen. Men hvis der tages forskud på bistandslovens regler med hensyn til de arbejdsløse ved en ændring af forsorgsloven allerede nu, så bliver der ikke for denne gruppe merudgifter, når bistandsloven træder i kraft.

Såvel folketingets socialudvalg som det økonomisk-politiske udvalg har stillet spørgsmål om personaleforøgelse og nybyggeri i anledning af bistandsloven. Socialministeriet har i forbindelse hermed i sommeren 1974 foretaget en rundspørge til kommuner og amtskommuner, der har givet til resultat, at der ikke på kortere sigt skulle blive tale om nogen nettoforøgelse af personalet i den sociale sektor, idet de nye opgaver, der lægges ud til kommuner og amtskommuner, klares ved ansættelse af det personale, der samtidig frigøres fra de statslige organer, som skal nedlægges. Endvidere er det oplyst, at egentligt nybyggeri på grund af bistandsloven ikke skulle være nødvendigt på kortere sigt.